

อรุณ

ลิขิตรักข้ามปรภพ 孟婆

หวนมี 繆娟
เขียน

ลีลรัักษ์
แปล

กดไลค์อ่าน

ก ร อ ่ า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ส่วนมากยายเม็งจะนั่งอ่านหนังสือ วาดภาพทิวทัศน์
อย่างเช่นสายธารไหลรินผ่านสะพานเล็ก ภูผาตระหง่านหุบเขาเร้นลึก
- หวนมี

คำนำสำนักพิมพ์

ลิขิตรักข้ามปรภพ เป็นผลงานของหวนมีที่ก่อนหน้านี้ทางสำนักพิมพ์เคยตีพิมพ์เรื่อง หมิงเหยา องค์หญิงแก้ว ถ้าคุณผู้อ่านยังคิดถึงหมิงเหยา ต้องไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ ทั้งสองเรื่องแม้จะเป็นเรื่องที่เริ่มขึ้นในแดนนรกเหมือนกัน แต่คู่พระเอกนางเอกเป็นคนละคู่กัน สามารถแยกอ่านได้โดยไม่งงค่ะ

เรื่องนี้เป็นเรื่องราวความรักที่ต้องรอคอยนับพันปีของ “ยายเมิ่ง” ผู้เคี้ยวน้ำแกงลิ้มชาติ กับ “หลงอวี๋” บุตรชายของราชามังกร ขอให้คุณผู้อ่านได้รับความบันเทิงสมตั้งใจนะคะ

อรุณ

เมิ่งเอ๋อร์ ชั่วชีวิตนี้ด้วยอายุขัยอันยาวนาน...
ข้าขอแต่ได้จับมืออยู่เคียงข้างเจ้า
ดวงวิญญาณกลมเคลียกันเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

อาร์มกบท

นี่คือ น้ำพุเหลืองแห่งการรอคอย

กล่าวกันว่าคนเราเมื่อตายแล้วจะเข้าสู่ด่านประตูผี ทางที่เดินไปเรียกว่า ทางน้ำพุเหลืองซึ่งจะมีดอกม่านจู้ซาฮวา¹ ดอกเปลวเพลิงบานสะพรั่งทอดยาว เป็นผืน ทางที่มีบุปผาบานสะพรั่งสายนี้จึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าทางแสงเพลิง

ดอกม่านจู้ซาฮวาหรือดอกป้ออัน² ดอกกับใบมีอาจพบพานกันตลอดกาล คลาดกันนับพันปี คือการเสาะแสวงหาทุกภพ รอคอยทุกชาติ หากแต่กลับ มีอาจพบหน้า

ณ ริมฝั่งน้ำสีแดงสดสวยมีสตรีสวมชุดแดงนางหนึ่งยืนกางร่มคอยท่า พัสตราภรณ์แดงงามร่ายยาวระพื่น ใบหน้างามกระจ่างประดับรอยยิ้มอ่อนจาง ทว่ากลับเลื่อนลอยหมองเศร้าถึงเพียงนั้น

นางกำลังรอ รอคอยโอกาสที่จะชดใช้ความผิด
ใช้เวลานับพันปี

¹ หรือดอกพลับพลึงแดง หรือพลับพลึงแมงมุม เป็นดอกไม้พิษสามารถไล่แมลงต่างๆ จึงมักปลูกตามคันทนาหรือสุสาน

² แปลตรงตัวว่าอีกฟากฝั่ง ตามความเชื่อของจีน แม่น้ำในปรภพจะแบ่งสองฟากฝั่งแยกคนเป็น และคนตายออกจากกัน บนฝั่งของคนตายจะมีดอกป้ออันบานอยู่ทั่ว ผู้ที่จะข้ามมาฝั่งนี้ได้มีเพียงคนตาย เท่านั้น ดังนั้นดอกป้ออันจึงเรียกอีกชื่อว่าบุปผาแห่งปรภพ มีตำนานเล่าว่า ปกตินั้นฝั่งหนึ่งต้นจะมีเทพารักษ์องค์เดียว แต่เทพพิทักษ์ดอกและเทพพิทักษ์ใบตกหลุมรักกัน ต้องการพิทักษ์ต้นไม้นี้ด้วยกัน ซึ่งเป็น การผินภักดิ์สวรรค์จึงถูกลงโทษและสาปไม้ให้ทั้งคู่พบพานกันอีก ดอกป้ออันจึงมีแต่ดอก ไม่มีใบ

...

จุดสิ้นสุดของทางน้ำพุเหลืองมีธาราสายหนึ่งนามว่าธาราลิสมเลือน ดวงวิญญาณที่ไม่ยอมตีมน้ำแกงลิสมชาติเพื่อลิสมผู้เป็นที่รักในชาติก่อนแล้วเข้าสู่สังสารวัฏจะตกลงไปในธาราลิสมเลือนและเฝ้ารอผ่านกาลเวลาอันแสนยาวนาน พันปีผ่านพัน หากจิตคะนึงมิคลาย ยังจดจำเรื่องในชาติก่อนได้ จะตกลงไปยังโลกมนุษย์ตามหาคคนรักในอดีต

ในธาราลิสมเลือน จักรพรรดิองค์หนึ่งกำลังรอคอย ใช้เวลาพันปีเฝ้ารอโอกาสที่จะรักนางอีกสักครั้ง

เพราะสิ่งที่เขาคิดค้างนางต่อให้ใช้เวลานับพันปีก็มีอาจชดใช้ได้หมดสิ้น

...

ริมธาราลิสมเลือนเป็นสะพานอนิจจัง³ ข้างสะพานมีศาลาหลังหนึ่งเรียกว่าศาลายายเมิ่ง ยายเมิ่งจะอยู่ที่นั่นคอยเคี้ยวน้ำแกงลิสมชาติของดวงวิญญาณแต่ละดวงไว้ให้พวกเขาเหล่านั้น

ทุกคนจะมีชามคนละหนึ่งใบ น้ำแกงลิสมชาติในชามก็คือน้ำตาทั้งหมดที่คนผู้นั้นหลังออกมาขณะมีชีวิตอยู่ มีทั้งความยินดี ความโศกเศร้า ความเจ็บปวด ความเกลียดชัง ความทุกข์ระทม และความรัก เมื่อตีมน้ำแล้วก็จะลิสมลิ้นทุกสิ่งในชาติก่อน ค่อยๆ ลิสมเลือนอดีตในใจที่ละน้อยกระทั่งกลายเป็นควันบางเบาในสายตา

จดจำมิได้อีกต่อไป

ยายเมิ่งเองก็รออยู่เช่นกัน รอที่จะใช้น้ำตาของตนเคี้ยวเป็นน้ำแกงชามหนึ่งให้เขาดื่ม เพื่อให้จดจำเรื่องราวต่างๆ ในอดีตชาติได้

ใช้เวลานับพันปี

...

พวกเขา รอคอยนับพันปี

³ หรือสะพานโน้หนอ เป็นสะพานข้ามภพที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ และนรก ตามความเชื่อของพุทธมหายาน มนุษย์ที่ตายแล้วทุกคนจะต้องเดินข้ามสะพานนี้

ไม่เสียใจ

เพราะคุ้มค่าแล้ว

ชาตินี้ได้รู้เรื่องในอดีตชาติแล้ว ทั้งชื่อแซ่ไว้บนศิลาสามชาติ มิรู้ว่า
ชาติหน้าเขาคือผู้ใด ตีมน้ำแกงแล้วไซ้รำลึ่มลึ่มเรื่องราวสามชาติภาพ

ทดลองอ่าน

บทนำ

ณ ศาลาจันทร์คล้อย

ชายชราครหาหวาดหวายผู้หนึ่งนั่งบนหุ่นดินปั้นอยู่ในศาลา ที่ปั้นอยู่คือหุ่นผู้หญิงตัวหนึ่ง ทั้งยังเป็นองค์หญิงผู้สูงศักดิ์ที่เกิดแต่จักรพรรดิสวรรค์ มีอาการลวก ๆ ได้แม่แต่ผมสักเส้น

ผู้เฒ่าจันทร¹ กำลังปั้นและแกะสลักหน้าตาของหุ่นผู้หญิงอย่างตั้งใจ เมื่อปั้นเสร็จก็วางนางไว้บนโต๊ะ มีผอมแห้งหิบบดินเหนียวมากำหนึ่ง คราวนี้เขาตั้งใจจะปั้นหุ่นผู้ชายที่คู่ควรกับนาง

“ผู้เฒ่าจันทร นี่คือสมุดบันทึกที่รายนามของครั้งนี้”

นอกศาลามีสตรีผมขาวหน้าแดงปลั่งผู้หนึ่งยืนอยู่

เรือนผมขาวของนางที่ยาวเลยเอวลงไปพลั่วตามลม อายยิ้มด้วยแสงสีเหลืองดูทองคำ ดวงหน้างามเกลี้ยงเกลาหากแต่แลดูเฉยชาอยู่บ้างยามนี้ปราศจากอารมณ์ สวมชุดสีเทาทั้งร่าง กลับดูไม่โดดเด่นสะดุดตา

เจือด้วยปรารถนาก็จากแดนนรกบางเบา

ผู้เฒ่าจันทรหาหรีตกลางวางหุ่นผู้ชายในมือลง รับสมุดบันทึกที่รายนามจากมือสตรีผู้นั้น นี่เป็นสมุดบันทึกที่รายนามของชายหญิงในโลกมนุษย์ที่ยังไม่ได้แต่งงาน “ไหนแม่เฒ่าถึงต้องมาส่งด้วยตนเองเล่า เพียงให้แม่หนูเขียน

¹ เทพผู้บันดาลรักและการแต่งงานตามความเชื่อของชาวจีน มีหนึ่งถึงด้ายแดงที่ใช้ผูกหนุ่มสาวที่เป็นเนื้อคู่กัน อีกมือถือไม้เท้าเขวนสมุดบันทึกที่รายนามคู่บุญเพลั่นนิवास

มาส่งก็ได้ ลำบากแม่เฒ่าแล้วจริง ๆ...”

สตรีเบื้องหน้าเพียงกะพริบตาครั้งหนึ่ง มิได้ใส่ใจ “ไม่ต้องเกรงใจ เชียเออร์ป่วย ข้าต้องมาที่นี่พอดี จึงถือโอกาสนำมาให้ด้วยเลย”

“แม่เฒ่ามาหาข้าผู้เฒ่าที่นี่มีเรื่องใด ให้ข้าผู้เฒ่าช่วยได้หรือไม่”

สตรีผู้นั้นเม้มปากนิด ๆ เอ่ยเสียงเนิบ “ความจริงแล้วก็มีเรื่องใหญ่ อันใด ก่อนหน้านี้องค์หญิงรองแดนนรกตกหลุมรักองค์ชายใหญ่ของราชามังกร จึงให้ขวานให้ข้าถือโอกาสที่มาร่วมงานฉลองวันคล้ายวันเกิดของเทพธิดา เจ็ดตาราแวม่าที่นี่สักเที่ยว เพื่อสอบถามเรื่องด้ายแดงระหว่างนางกับเขา”
น้ำเสียงราบเรียบ ทว่าลุ่มเสียงกลับเบาเอียง ทั้งลุ่มลึกและมีตม่น

“อย่างนี้เอง เรื่องนี้ข้าผู้เฒ่าต้องขอคุณสมุดับันท์ที่คูปุพเพสันนิวาสน สักหน่อย แม่เฒ่าโปรดรอสักครู่”

“ได้ ปรบกวท่นแล้ว”

ผู้เฒ่าจันทรเข้าห้อง หยิบบันฑิกคูปุพเพสันนิวาสนอกมา เมื่อพลิกไป ถึงหน้าขององค์หญิงรองแห่งแดนนรกหึงเยว่ก็งยหน้าขึ้น “แม่เฒ่า คุณสมรส ขององค์หญิงรองได้ถูกกำหนดไว้ตั้งแต่แรกแล้ว มิใช่โอรสองค์โตของ ราชามังกร”

“เป็นผู้ใดหรือ” หญิงสาวถาม สายลมอ่อนเบาพัดชายกระโปรงสีเทา เข้ม กลืนอายเย็นเยือกอันน่าพิศวงที่อธิบายไม่ถูกกำจายออกมา

“แม่เฒ่า ลิขิตสวรรค์มีอาจแพรงพราย” รู้สึกเหนื่อคาตออยู่ข้างที่สตรี ผู้ไรซึ่งเจ็ดอารมณ์หกประการ² ตรงหน้าถามคำถามนี้ กระนั้นพอคิดได้ว่า อาจเป็นองค์หญิงรองฝากนางมาถาม เขาก็มิได้เก็บมาใส่ใจ

“ข้าทราบแล้ว” นางพยักหน้าให้เขา “เช่นนั้นขอตัวก่อน ปรบกวท่น แล้ว” ครั้นหมุนตัว รูปลักษณะโศดสะองของหญิงสาวกลับกลายเป็น หญิงชราหลังโกงในบัดดล ความเยาว์วัยบนใบหน้าคล้ายหายวับในพริบตา กลายเป็นวงหน้าที่มีริ้วรอยตามกาลเวลาเหมือนยายเฒ่า

²เจ็ดอารมณ์ ได้แก่ ความยินดี ความโกรธ ความเศร้า ความสุข ความรัก ความชัง และ ความปรารถนา ส่วนหกประการ คือ การรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และใจ

ผู้เฒ่าจันทราก็ตามหลังมาเห็นได้ชัดว่าซาวไล่เลยกัน ทว่าผู้เฒ่าจันทรานั้น หน้าแดงปลั่ง แลดูใจดี เทียบกับท่าทางหม่นหมองของนางแล้ว กลายเป็นข้อเปรียบเทียบใหญ่หลวง

“แม่เฒ่าเดินทางดี ๆ เช่นนั้นขอไม่ส่งแล้ว”

นางโบกมือ บ่งบอกว่าไม่ถือสา

เมื่อส่งยายเฒ่าไปแล้ว ผู้เฒ่าจันทราก็เดินกลับศาลาจันทร์คล้อย เตรียมงานที่เมื่อครู่ยังไม่เสร็จต่อ ทันใดนั้น ลมหอบหนึ่งพัดมา พัดมัดต้ายแดงที่เขากองสุมไว้ด้านข้างปลิวไป

“อ๊ะ อ่า...” เขาไม่สนใจหุ่นดินปั้นที่ยังขึ้นรูปไม่เสร็จดี รีบวิ่งตามต้ายแดงไป

วิ่งหลายก้าวจนหอบแฮก ลมก็หยุดพัดแล้ว ต้ายแดงมัดนั้นตกอยู่ตรงหน้าห่างจากเขาราวห้าก้าวได้ จึงไม่รีบร้อนเก็บ หลังจากหายหอบแล้วค่อยจัดการ

อย่างน้อยรู้ว่าต้ายแดงมิได้ตกลงไปยังโลกมนุษย์จนก่อให้เกิดความวุ่นวายครั้งใหญ่เพราะเหตุนี้ก็พอแล้ว

ผู้เฒ่าจันทราก็รีบร้อนไล่ตามต้ายแดงมิทันสังเกตว่า ห้องที่เขาเผลอลงเข้าไปโดยไม่รู้ตัวนั้นเป็นสถานที่วางหุ่นดินปั้นของแดนสวรรค์และแดนนรกโดยเฉพาะ

ในบรรดานั้นมีหุ่นเทพผู้สูงศักดิ์หลายตัวถูกจับคู่แล้ววางอยู่ด้วยกัน ตรงข้อเท้าถูกมัดด้วยต้ายแดง เพียงแต่ยังไม่วางเก็บไปวางที่โถงคูครอง

ลมกระโชกแรงที่พัดมาปุบปับอีกครั้งพัดมัดต้ายแดงลอยจากพื้นปลิวไปหาหุ่นดินปั้นกลุ่มหนึ่ง เส้นด้ายล้วนแผ่กระจายยุ่งเหยิง พันผูกหุ่นดินปั้นหลายตัวนั้นไว้ด้วยกันประหนึ่งแมงมุมถักทอใย ที่เส้นด้ายนั้นยังถูกมัดเป็นปมอยู่หลายปม

“ตายแล้ว! ไฉนถึงกลายเป็นเช่นนี้ได้...”

ผู้เฒ่าจันทราทอดถอนใจด้วยความเศร้าสลด กระนั้นกลับทำได้เพียงค่อย ๆ แก้มัดต้ายแดงกลุ่มนั้นโดยไม่รู้ว่าจะหาปลายด้ายพบหรือไม่อย่าง

ยอมรับชะตากรรม มิรู้ว่าผ่านไปนานเท่าใด หลังแก้ปมด้ายแดงที่สมควรแก้
เกือบหมดแล้ว กลับยังมีด้ายแดงเส้นหนึ่งที่ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่ออกสักที

ผู้เฒ่าจันทรามุ่นคิ้วขาว มองหุ่นผู้ชายในมือซ้ายของตนซึ่งก็คือหลงอวี
องค์ชายใหญ่ของราชามังกรที่แม่เฒ่าเฝ้าถึงเมื่อครู่ หลังเงยไปสักพัก ผู้เฒ่า
จันทรพลันรู้สึกว่เรื่องราวออกจะจัดการยากเสียแล้ว

เหตุที่องค์ชายใหญ่ของราชามังกรยังไม่เคยผูกด้ายแดงกับเทพธิดา
องค์ใดจนถึงตอนนี้ เนื่องด้วยชะตาชีวิตของเขาถูกลิขิตไว้แล้วว่า เขาต้อง
เสร็จสิ้นการลงไปยังโลกมนุษย์ก่อน จึงจะได้รับการพิจารณาเรื่องคู่บุพเพ-
สันนิवास ก่อนถึงยามนั้น เขาต้องโดดเดี่ยวเดียวดาย

ถอนหายใจแล้ว ขณะคิดจะรอแล้วค่อยหาวิธีอีกที ขอดูสักหน่อยว่า
หุ่นผู้หญิงที่ถูกผูกไว้กับเขาเป็นผู้ใด ทว่าทันทีที่เห็น ทำเอาดวงตาฝ้าฟางของ
ผู้เฒ่าจันทรเบิกกว้างจนเกือบจะถลนออกมา

สะ...สวรรค์! โฉนถึงเป็นแม่เฒ่าเสียได้ นี่สวรรค์กำลังเล่นตลกหรือ
อย่างไร

ครั้นนึกถึงแม่เฒ่าที่นำบันทึกรายนามมาส่งให้ ทั้งยังสอบถามเรื่องคู่ครอง
ให้องค์หญิงรอง ผู้เฒ่าจันทรแอบเฝ้าฟังไม่ออกครู่ใหญ่ ผ่านไปนานสองนาน
ก็ได้แต่มองด้ายแดงเส้นหนึ่งที่พันผูกข้อเท้าของทั้งสองไว้ มิหนำซ้ำตรงกลาง
ยังมีปมปมหนึ่ง ทำเอาเขาอับจนวจาอยู่บ้าง

เนิ่นนานผ่านไป จึงแว่วเสียงคร่ำครวญแผ่วโหยของผู้เฒ่าจันทร
น้ำตานองใบหน้าชรา นั้น

บันทึกคู่บุพเพสันนิवासภายในศาลาจันทร์คล้อยถูกลมพัดเปิดออก
ส่งเสียงดังสวบสาบ ก่อนหยุดหนึ่งที่หน้าหนึ่ง

เพียงเห็นว่าด้านล่างนามของหลงอวีที่แต่เดิมว่างเปล่าพลันปรากฏนาม
ของคนผู้หนึ่งขึ้น

นามนั้นคือ...

ยายเมิ่ง

1

ณ ศาลายายเม็ง

น้ำพุเหลือองไม่เห็นแสงรุ่งอรุณตลอดปีมีเพียงอาทิตย์อัสดงคล้อยต่ำ เช่นเคย แสงอัสดงจากดวงตะวันมักเหยียบย่ำลงบนผืนธาราลีมเลื่อนเสมอไม่เคยลอยขึ้นและไม่เคยตกดิน จุดอารมณ์เศร้าระทมทุกข์ของการพราวจากฟุ้งขึ้นอย่างไร้สาเหตุ วนเวียนอยู่ในอก กลับมีควรวค่าที่จะเอ่ยถึง

ศาลายายเม็งประกอบด้วยแปลงดอกไม้ล้อมรั้ว ตัวเรือนสร้างจากไม้ ประตูทรงวงเดือนและป้อศิลาทั้งเงียบสงัดและงามประณีต

ศาลายายเม็งคือสถานที่ทำนุของยายเม็ง ตั้งอยู่มุมหนึ่งของแดนนรก มีตมิดมาแรมปี กระนั้นก็พอเห็นแสงตะวันบ้างเป็นครั้งคราว ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางหมอกบางเบา มองจากที่ไกลจะเห็นเพียงเงาของอาคารรางๆ แม้เดินเข้าไปใกล้อีกสักหน่อยก็ยังไม่ว่าจะหาเส้นทางไปที่นั่นพบ

“ท่านยาย...”

เสียงอ่อนหวานเปี่ยมด้วยชีวิตชีวาของสตรีดังมาจากข้างนอก ประตูไม้ที่หึ่งเล็กหึ่งเตี้ยถูกผลักเปิดออก หมิงเหยา องค์หญิงเก่าผู้เป็นธิดาองค์สุดท้ายของราชาแดนนกร้องเรียกหลายครั้งแล้วไม่พบคน จึงถือวิสาสะผลักประตูเข้ามา

เมื่อเดินเข้ามาถึงเรือนหลักแล้วยังไม่เห็นคนที่ตนมาหา หมิงเหยากัดริมฝีปาก เดินไปด้านนอกเรือนอีกฝั่งหนึ่ง

อยู่ที่แปลงดอกไม้ทางนั้นหรือไม่หนอ

นางคาดเดาอย่างอาจหาญ ฝีก้าวไม่ชักช้าลังเล เลี้ยวผ่านโค้งหนึ่ง
ตั้งชายกระโปรงเดินตัวปลิวจนไปถึงอีกด้านหนึ่งของเรือน

กาลายายเมิ่งจะว่าใหญ่ก็ไม่ใหญ่ จะว่าเล็กก็ไม่เชิง หากกล่าวเปรียบเทียบ
ในมุมมองของโลกมนุษย์แล้ว รูปแบบก็คือบ้านชาวนาดี ๆ นี้เอง เพียงแต่
ไม่มีของประดับตกแต่งหรูหราหลากสีล้นมากมายนัก

ยายเมิ่งไม่ชอบสีล้น ดังนั้นทุกสิ่งทีเห็นในเรือนของนาง หากมิใช่สีดำ
ก็เป็นสีเทา อาจจะมีสีขาวยด้วย น้อยครั้งนักที่จะปรากฏสีล้นให้เห็น

ทว่าส่วนใหญ่มักเป็นของขวัญเสียมากกว่า

“ท่านยาย” ก่อนเหยียบย่างเข้าไปในแปลงบุปผา หมิงเหยาร้องเรียก
อีกครั้ง ครั้งนี้ไม่ต้องให้ยายเมิ่งตอบ หมิงเหยาก็ก็นางตั้งแต่ไกล ๆ แล้ว

ผมชาวสะดุดตาทั่วศีรษะนางอาบย้อมด้วยแสงตะวันยามสายณห์
อ่อนจาง คล้ายสีส้ม สีทอง และสีแดง ส่องต้องดวงหน้ารูปไข่ขาวกระจ่าง
เกลี้ยงเกลาจนกลายเป็นสีชมพูดึงดูดใจคน ไบหน้างามยิ่งมอญยังมีเสน่ห์
ทว่ามักราบเรียบไร้อารมณ์เป็นนิจ หากแต่มีได้ลดทอนเสน่ห์และท่วงทีสง่างาม
ของนางแม่ล็กน้อย ร่างแบบบางอ่อนแอของนางถึงจะสวมชุดสีหมึกกลับ
สะอืดสะออง ชายแขนเสื้อกว้างปลิวปลิวสะบัด กำจายกลิ่นหอมคล้ายกลิ่น
น้ำหมึกบางเบา

“ท่านยาย ท่านคิดอันใดอยู่หรือ” หมิงเหยาเดินไปใกล้นาง มองตาม
สายตานางด้วยความสนใจใคร่รู้ กลับเห็นเพียงซากความเสียหายในแปลง
ดอกไม้แปลงหนึ่ง

ยายเมิ่งผินหน้ากลับมา แม้ในใจหงุดหงิด กระนั้นก็ยังไม่มีอารมณ์ใด
ปรากฏบนใบหน้านางแม่แต่นิดเดียว

ราบเรียบเฉยชาเช่นเคย

“ไม่มีสมุนไพรมากแล้ว ก็เคี้ยวน้ำแกงไม่ได้”

ถึงตอนนั้นดวงวิญญาณที่เดินข้ามสะพานอนิจจังก่อนเวียนว่ายตายเกิด
ก็จะจดจำเรื่องราวในอดีตชาติได้ นั่นมิใช่เรื่องตลก

“เอ๋ แต่ก่อนหน้านี้ท่านยายปลูกไว้แปลงใหญ่มีไซ้หรือ” หมิงเหยา เอียงคออย่างงุนงง ถามด้วยความไม่เข้าใจ น้ำแกงลึมชาติคือน้ำแกงที่ปรุงขึ้นโดยใช้ตัวยาสมนไพรจากโลกมนุษย์หลายชนิด ผสมกับน้ำตาที่คนผู้นั้นหลั่งมาทั้งชีวิต

เนื่องด้วยต้องใช้ตัวยาสมนไพรปริมาณมาก ดังนั้นยายเมิ่งจึงเพาะปลูกไว้ใช้เอง เพื่อลดความถี่ที่จะต้องเที่ยวไปเที่ยวมาระหว่างโลกมนุษย์กับแดนนรก

“ไซ้แล้ว...แต่ตอนนี้สมนไพรหายไหมดเลย”

“หา!” หมิงเหยาเบิกตาโตอย่างควบคุมไม่อยู่ อุทานด้วยความตกใจ ผู้ใดช่างขวัญกล้านัก ถึงกับกล้ากระทำเยี่ยงนี้ ไม่กลัวถูกวังนรกลงทัณฑ์หรือ ก่อกรรมกรรมเคี้ยวน้ำแกงของยายเมิ่งคือโทษสถานหนัก!

“ช่างเถิด เรื่องนี้ข้าจัดการเอง องค์กรหญิงต่างหาก มาที่นี้มีเรื่องใดหรือ”

เมื่อประโยคคำถามมากระทบกัน หมิงเหยาอึ้งทันใด พอหายอึ้งงันแล้ว แก้มชมพูพลันแดงเรื่อ ก้มหน้างู๋ ทำทางเหนียมอาย

“เรื่องนั้น ความจริงก็มีไซ้เรื่องใหญ่อันใด...” สาวน้อยเผยสีหน้าทำให้ออกมาจากหมดเปลือก หมิงเหยาบิตนัวมือที่วางอยู่บนหน้าขา หน้าแดงจรดใบหูราวกับจะหลังเลือดออกมา

“แล้วคืออันใด” ยายเมิ่งกะพริบตา รอคำพูดประโยคหลังอย่างสงบนิ่ง

“เอ่อ...ก็ ก็คือ...หลายวันก่อนท่านยายมีไซ้ไปร่วมงานวันคล้ายวันเกิดของเทพธิดาเจ็ดดาวหรือ แล้วพี่หญิงรองมีไซ้ทรงรบกวนให้ท่านถามผู้เฒ่าจันทราเรื่องหนึ่งหรือหรือ”

“จะถามเรื่ององค์ชายใหญ่ของราชามังกรหรือ” ยายเมิ่งมิได้อ้อมค้อม เดาความนัยในวาทะของนางได้ จึงถามตามตรง

“ไซ้...” ดวงหน้างามก็มต่ำลงกว่าเดิม แม้พึมพำเสียงเบา กระนั้นก็ยังลอยเข้าหูยายเมิ่งอยู่ดี

ยายเมิ่งเลิกเรียวก้าวขาวอย่างอดมิได้ ชมวดมุ่นน้อย ๆ อย่างมีเสน่ห์ “องค์กรหญิงรู้อันใดว่าเขาคือคนที่พี่สาวของท่านชื่นชม...ท่านเองก็ตกหลุมรักเขา

ด้วยหรือ”

โอรสราชามังกรผู้นี้มีเสน่ห์ดึงดูดใจอย่างไรกันแน่

โฉนถึงทำให้หญิงสาวทั้งสองที่ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นโฉมสะคราญ ลมเมืองแห่งแดนนรกหลงใหลได้ปลื้มถึงเพียงนี้ นางเฝ้าดูพวกนางเติบโตใหญ่ นับแต่พวกนางยังเด็ก เชื่อพระวงศ์สตรีทั้งหลายในแดนนรกล้วนแต่สนิทสนมคุ้นเคยกับนาง องค์ชายและองค์หญิงเหล่านี้จึงยิ่งเคารพผู้อาวุโสเช่นนาง

บางครากระทำผิดก็จะวิ่งมาหาขอให้นางช่วย ด้วยเพราะเคารพฐานะของนางและมิตรภาพที่มีระหว่างกัน ราชากับราชินีแดนนรกจึงมีอาจเฝ้าเฉยคำขอของนาง นางเองก็เชื่อว่าจะตามใจและคอยให้ท้ายตลอด นางเอาใจใส่เด็กรุ่นหลานเหล่านี้ด้วยใจจริง ทั้งยังดูแลและอบรมสั่งสอนเสมือนบุตรของตน เช่นนี้แล้วจะเกิดเป็นปมในใจอันใดระหว่างคนทั้งสองหรือไม่

นางเป็นกังวลเสียแล้ว

“ข้ารู้...แต่ท่านยาย เหยาเออร์จนปัญญาจริงๆ พอเห็นครั้งแรกก็ชอบเขาเข้าแล้ว” นางซ้อนตาที่มีน้ำเอ่อคลอ ทำทางน่าสงสาร เสียงแผ่วโหยคล้ายสะอื้น

“แต่องค์ชายใหญ่ราชามังกรนามหลงอวีผู้นั้น...”

“ท่านยายถามแล้วมิใช่หรือ สวามีของพี่หญิงรองมิใช่เขา เช่นนั้นอาจจะเป็นเหยาเออร์ก็ไม่แน่ จริงหรือไม่” หมิงเหยาแอบมองท่านยายแวบหนึ่ง น้ำเสียงเจือแววยินดีอยู่บ้าง หากกลับมิกำลังแสดงออกมากเกินไปนัก ด้วยกลัวท่านยายจะคิดว่านางแอบดีใจ

“เด็กคนนี้นี่ อย่าเอาแต่คิดเรื่องพวกนี้จะดีกว่า” ยายเมิ่งเอ๋ยเสียงเรียบ นิ้วเรียวยาวอลงแล้วตีตหน้าผากนางเบาๆ ก่อนเดินไปทางด้านหลังของนาง

“หา ทำไมเล่าเจ้าคะ ท่านยาย...” หมิงเหยาหมุนตัว รีบเดินจ้ำตามหลังยายเมิ่ง นัยปากสีชมพูเล็กน้อย อยากคุยให้ได้คำตอบ

“ท่านยาย กลับมาตอบข้าซิ!” หมิงเหยาเดินจ้ำอ้าวตามขึ้นไปคล้องแขนข้างหนึ่งของยายเมิ่งไว้แล้วเขย่าเบาๆ

ยายเมิ่งหยุดเดิน ชำเลียงมองนางปราดหนึ่ง “ท่านไม่ต้องดีใจไปถึงหลงอวี๋จะไม่ใช้สวามีของพีหญิงรองของท่าน ก็ไม่แน่ว่าจะเป็นสวามีท่านอยู่ดี”

“ข้ารู้แล้ว เพราะอย่างนั้นถึงอยากให้ท่านยายช่วยไปหาผู้เฒ่าจันทรลัทธิเกี่ยวหนึ่งอย่างไรเล่าเจ้าคะ!”

“ผู้เฒ่าจันทรลัทธิพูดอยู่ว่าความลับสวรรค์มีอาจแพร่งพราย ไม่ว่าท่านจะถามอีกกี่ครั้งก็ไม่ได้เรื่องหรอก” ยายเมิ่งชักมือออกมาจากอกหมิงเหยาสีหน้าเรียบเฉย ตบมือนางเบาๆ ด้วยความห่วงใย

“ท่านยาย”

“ไม่ต้องเอาแต่คิดถึงเขาแล้ว เอาละ ข้าสมควรไปจัดการธุระแล้ว”

“แต่...”

“ท่านยายเมิ่งอยู่หรือไม่” เสียงเปี่ยมพลังดังมาจากประตู แม้อยู่ในแปลงดอกไม้ซึ่งห่างออกมาหลายหลี่¹ ก็ยังได้ยิน

“ผู้ใดกัน” หมิงเหยาส่งเสียงแทนยายเมิ่ง สะเง้อคอถาม

น้อยครั้งนักที่ยายเมิ่งจะเผยรูปโฉมที่แท้จริงของตนให้ผู้คนเห็น ปกติแล้วไม่ว่าจะเป็นที่สะพานอนิจจังหรือเดินทางไปมาหาสู่กับวังนรก ล้วนอยู่ในรูปลักษณะยายเฒ่าหลังค่อมเสมอ มีเพียงยามอยู่ในเรือนพักของตนเองเท่านั้นจึงจะอยู่ในรูปลักษณะดรุณีน้อย

“ข้าน้อยหลงเทียนผู้ใต้บัญชาของราชามังกร มีเรื่องมาขอให้ช่วยขอรับ” ราชามังกรรี หรือจะเป็นหลงอวี๋...

ยายเมิ่งที่ซ่อนกายอยู่หลังเงาของตัวเรือนมองสบตาหมิงเหยาศราหนึ่ง ก่อนพยักหน้า มือขาวดุจหยกยกขึ้น พริบตานั้น นางกลับกลายเป็นหญิงชราค่อยๆ ย่างเท้าเดินไปข้างหน้า

หมิงเหยาดติดตามอยู่ข้างกายนาง ประคองนางค่อยๆ เดินไปช้าๆ

“ใต้เท้ามีเรื่องใดให้ช่วยหรือ” หมิงเหยากลาม เบิ่งตาโตเป็นประกาย

¹ หน่วยวัดระยะทางของจีน 1 หลี่ เท่ากับ 500 เมตร

วิบวับ มองพิจารณาบุรุษร่างสูงใหญ่กำยำตรงหน้าผู้นี้

หลงเทียนประธานมือคารวะ “กล่าวตามจริงไม่ขอปิดบัง โอรสขององค์ราชาแห่งซำจ๊กต้องเสด็จไปโลกมนุษย์ในเร็ววันนี้ จึงอยากขอยาจากแม่เฒ่าเพื่อเตรียมไว้ใช้ในยามจำเป็นขอรับ”

คำขอนี้ทำให้ยายเหมิงกับหมิงเหยาเหลือบมองหน้ากันแวบหนึ่ง ครูหนึ่งยายเหมิงจึงกล่าว “มิใช่ข้าไม่ยินดีช่วยเหลือ แต่แปลงดอกไม้ของข้ามีผู้ว่าถูกผู้ใดรุกร้าเข้ามาโดยพลการ พี่ชสนุนไพรทั้งหมดล้วนหายไปอย่างไร้ร่องรอย” กล่าวจบ ยายเหมิงหรีตตามองเขา ลุ่มเสียดแทง

ดูประหนึ่งปีศาจร้ายก็มีปาน

“เซ่นนั้นไม่รบกวณแม่เฒ่าแล้ว”

เสียงเยือกเย็นน่าตึงตูดใจอีกเสียงดังมาจากด้านหลังของหลงเทียน ครั้นเพ่งมองไป ผู้มาสวมชุดคลุมยาวสีเขียวมรกต คอเสื้อปักลายด้วยดิ้นเงินเล็กละเอียดส่องประกายเย็นเยียบรำไร ตรงปลายแขนเสื้อเป็นรูปมังกรม้วนตัวทะยานสู่ฟ้า ดันทองขับเน้นให้เห็นความมองอาจของมังกรเหินทาบหวิ กัดดันผู้คนให้ต้องมองตรงมา แผงลมหายใจที่เก็บงำไว้ภายในจางๆ ยามพลั้วไหวตามลม มังกรเหินแลดูคล้ายดั่งมีชีวิตจริงก็มีปาน

ใบหน้าหล่อเหลาเจือความงามประณีตเล็กน้อยนั้นเฉยชา ดวงตาเฉียวเรียวยาวดูลุ่มลึกคล้ายอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกลึกมากมาย แต่ความจริงแล้วกลับไร้อารมณ์หรือสิ่งกึ่งหนึ่ง เพียงเขยิบนิ่งอยู่ตรงนั้น ก็แผ่ความน่ายำเกรงออกมา พาให้ทุกคนมีอาจมองข้ามโดยสิ้นเชิง

วงหน้าเล็กของหมิงเหยาขึ้นสีแดงทันใด นางคลายมือที่ประคองยายเหมิงออกแล้วทำความเคารพเขา ทำทางกริตรายของครูฉินน้อยเผยออกมาจนหมดสิ้น

“หมิงเหยาคารวะรัชทายาท”

ยายเหมิงได้ฟังก็ลอบมองประเมินหลงอู๋ที่อยู่ตรงหน้าโดยมีมิพิรุช

เป็นยอดคนอย่างทีคิดไว้จริงๆ ทั้งหล่อเหลาและสูงโปร่ง สมแล้วที่สาวน้อยทั้งสองหลงไหลได้ปลื้มเขาถึงเพียงนี้

“ข้าผู้เฒ่าถวายบังคมรัชทายาท”

“การวะทั้งสองท่าน” น้ำเสียงราบเรียบเย็นชา ทว่ามิได้ขาดมารยาท ประเพณี เรียกไม่ได้ว่าเสียมารยาท แต่ก็มิใช่ว่าจะใกล้เคียงสนิทสนมได้ โดยง่ายเช่นกัน

รัชทายาทของราชามังกรนามหลงอวี้ผู้นี้ คล้ายดั่งยอดเขาสูงชันที่มีอาจพิชิต

ยายเหมิงหลุบตาลง ในใจมีความคิดมากมายหลายหลาก “ความจริงสมุนไพร่มิใช่ที่ไม่มีเลย เพียงแต่ต้องไปเก็บที่โลกมนุษย์ หากรัชทายาทไม่รังเกียจ ขอเชิญไปด้วยกันกับองค์หญิงเก้าเถิด”

หมิงเหยาได้ฟังก็ดีใจ กระนั้นกลับไม่กล้าแสดงออกชัดเจนมากเกินไปนัก พลันก้มหน้าลง ท่าทางขวยอายชวนให้คนเอ็นดู

หลงอวี้เหลือบมองหมิงเหยาปราดหนึ่งก็รู้ความคิดของยายเหมิง โพล่งทะเล่กลางปล้อง “เช่นนี้ก็ไม่ว่าเป็นแล้ว เสด็จพ่อเพียงทรงเตรียมไว้ป้องกันล่วงหน้าเท่านั้น ขอบคุณแม่เฒ่ามาก” พอพยักหน้าแล้วก็หมุนตัวตั้งท่าจะจากไป ทว่าหลงเทียนกลับขวางเอาไว้

“กระหม่อมบังอาจทูลขอรัชทายาท ว่าอย่าได้ทรงกระทำการบู่มบ่ามจะดีกว่า รับสั่งขององค์ราชา หวังว่ารัชทายาทจะไม่ทรงละเลย!” หลงเทียนรู้อยู่แล้วว่าการกระทำเช่นนี้ขัดต่อธรรมเนียมปฏิบัติอย่างร้ายแรง จึงคุกเข่าข้างหนึ่งกับพื้น ก้มหน้าขอร้อง

หมิงเหยาถิริมฝีปากล่าง ขอบตามีน้ำคลอเสียแล้ว

เนื่องด้วยการกระทำนี้ของเขา

นายบ่าวสองคนคุมเชิงกันครู่ใหญ่ ลักพักหลงอวี้ถอนหายใจ “ช่างเถอะเจ้าลูกขึ้นเถิด”

จากนั้นเขาค่อย ๆ หันหลังกลับมา “ข้อเสนอของแม่เฒ่า ผู้น้อยขอรับไว้ เพียงแต่ผู้น้อยอยากขอเปลี่ยนคนสักหน่อย”

ยายเหมิงซ้อหน้าซ้นมอง น้ำเสียงยังคงไม่รีบร้อนมิเปลี่ยนแปลง “รัชทายาทเชิญกล่าว”

“ขอให้แม่เฒ่าไปกับผู้น้อยด้วยแล้วกัน”

ยายเหม็งอึ้งงันทันใด

“เอ” หมิงเหยาเบ็งตาโตอย่างเหลือเชื่อ มองสลับไปมาระหว่างหลงอวี๋กับยายเหม็ง...

ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า หลงอวี๋จะยอมเลือกยายเฒ่าคนหนึ่ง แต่ไม่ยอมเลือกนาง...

ชั่วพริบตาที่เกิดประกายวาบท่ามกลางแสงอัสดง หมิงเหยาคล้ายมองเห็น...

ตรงกลางระหว่างทั้งสองคนที่ยืนอยู่那儿 ดูเหมือนมีสายใยเล็กๆ เชื่อมโยงพวกเขาไว้ด้วยกัน

หมิงเหยาตะลึงงัน ความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในสมองนางกะทันหัน แต่แล้วนางก็ส่ายศีรษะ

ไม่ ไม่ใช่หรอก

ด้ายแดงของผู้เฒ่าจันทราจะพันผูกพวกเขาสองคนได้อย่างไรกัน

ใช่ ทุกอย่างเป็นนางที่คิดมากไปเอง

นางเพียงคิดมากไปเองเท่านั้น...

เนื่องจากต้องไปโลกมนุษย์ ภาระงานที่ต้องให้ดวงวิญญาณตีมน้ำแกงลิ้มชาติก่อนเดินขึ้นสะพานอนิจจังจึงต้องไหว้วานให้ผู้อื่นทำแทน

“เจียงเหนียง เรื่องนี้ขอฝากเจ้าด้วย” ยายเหม็งยืนอยู่หน้าสะพานอนิจจังมอบหมายงานให้หญิงงามในชุดสีแดงชาติ

เดิมนางคือผู้ต้อนรับและผู้นำทางซึ่งประจำอยู่ริมฝั่ง บางครั้งเวลายายเหม็งมีธุระต้องปลีกตัวไป นางจะมารับหน้าที่แทน

“ได้ ท่านยายเดินทางดี ๆ ผู้น้อยจะไม่ทำให้ท่านผิดหวังแน่นอน” ลืมเสียงนางนุ่มนวลเสมือนดั่งลมวสันต์อบอุ่นในเดือนสาม ไชยระรื่นสบายใจอบอุ่นและเบาบาง

“อืม”

หลงอวีที่อยู่ด้านหลังรอนางอยู่ริมธาราลืมเลือน
หลังกำขับจบ ยายเมิ่งเดินโขยกเขยกไปหาเขา หลงอวีชำเลื่องมอง
แวบหนึ่ง ก่อนเดินขึ้นหน้าหลายก้าวไปประคองนางข้าง ๆ

“ผู้น้อยประคองท่านแล้วกัน”

นางรู้สึกเหนือคาคอดอยู่บ้าง นึกไม่ถึงว่าบุรุษที่ดูเฉยชาผู้นี้จะเอาใจใส่
เช่นนี้

หรือที่เด็กสาวสองคนนั้นตกหลุมรักเขา มิใช่เพียงเพราะรูปลักษณ์
ของเขา

“ไม่ต้อง อีกสักพักก็ถึงแล้ว” ยายเมิ่งกล่าว ไม่สนใจสีหน้าไม่เข้าใจ
ของหลงอวีที่อยู่ข้าง ๆ สองมือทำมูทระ² แสงสายหนึ่งปกคลุมทั้งสอง เจิดจ้า
บาดตาจนทำให้ลืมตาไม่ขึ้น

คล้ายเพิ่งผ่านไปเพียงชั่วพริบตา รอจนแสงแรงกล้าหายไป เสียงของ
ยายเมิ่งก็ตามมา

ทั้งเยือกเย็นและเลื่อนรางเพียงนั้น

“ถึงแล้ว”

หลงอวีลืมตามอง ภาพที่เห็นตรงหน้าคือทิวทัศน์ของโลกมนุษย์
จริง ๆ... สีเขียวขจีทอดยาวเป็นแผ่นผืนไพศาล ป่าไม้เขียวชอุ่มเผยให้เห็น
บรรยากาศแห่งฤดูใบไม้ผลิอันเปี่ยมด้วยความมีชีวิตชีวา สีเขียวอ่อนทามกลาง
แสงสว่างปรากฏเป็นหย่อมละลานตา

สายลมอ่อนที่โชยมาปะทะร่างล้วนพัดพากลิ่นอายสดชื่นสบายใจ
ของหญ้าเขียวสดมาให้เล็กน้อย

ยายเมิ่งโบกมือคราหนึ่ง ทั้งการแต่งตัวและรูปลักษณ์ของทั้งสอง
กลายเป็นชาวบ้านที่แสนธรรมดาอย่างยิ่งเสียแล้ว หากมองเพียงผิวเผิน ทั้งสองคน
ดูคล้ายคู่ยายกับหลานทั่ว ๆ ไป

²หรือมูทรา คือการทำมือเป็นท่าสัญลักษณ์ต่างๆทางจิตวิญญาณ มาจากความเชื่อทางศาสนา
ฮินดูและพุทธในอินเดีย มักทำขณะฝึกจิต

“ไปกันเถิด รัชทายาท”

“อืม” หลังรับคำสั่งเสียงเบา หลงอวี้ประคองยายเมิ่งเดินไปยังเมืองเล็ก ๆ ตรงหน้า

หลังมาถึงร้านขายยาและซื้อยาที่ต้องใช้ด่วนตามใบสั่ง รวมถึงพืชสมุนไพรที่จะนำไปปลูกเสร็จแล้ว เดิมทียายเมิ่งคิดจะตรงกลับแดนนครกันที ทว่าทันใดนั้น นางพลันนึกคิดขึ้นได้ว่า ภายใน “หอหงส์เยือน” ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากที่นี่มีของว่างอย่างหนึ่งที่องค์หญิงแห่งแดนนครชอบกิน นางจึงเดินไปทางนั้น หลงอวี้เข้าใจว่านางมีสิ่งของที่ยังไม่ได้ซื้อ จึงเดินตามหลังนางโดยไม่พูดสักคำ กระทั่งยืนอยู่ใต้ป้ายชื่อหอหงส์เยือน

“แม่เฒ่า พวกเรามาที่นี่เพราะเหตุใดหรือ” ใบหน้าหล่อเหลาของเขาปราศจากอารมณ์ ทั้งยังติดเอ็นซาลึก ๆ ด้วยซ้ำ หากน้ำเสียงกลับมิได้ไม่พอใจแต่อย่างใด

“ข้าอยากนำของว่างกลับไปฝากพวกนางสักหน่อย พวกองค์หญิงองค์ชายที่วังนครล้วนชอบขนมของหอหงส์เยือนนี่ยิ่งนัก ท่านมีผู้ลองชิมสักหน่อย” ยายเมิ่งเพียงเหลือบมองเขาแวบหนึ่งก็เดินไปข้างหน้าโดยไม่ปรึกษา

หลงอวี้มิได้กล่าวคำใดอีก ก้าวอย่างมั่นคงรุดตามไป คอยปกป้องร่างอ้อมของยายเมิ่งอย่างเงียบเขียบไว้ร่ำรอนท่ามกลางผู้คนที่สัญจรไปมาทำให้นางเดินได้อย่างปลอดภัย

เมื่อเลือกนั่งลงตรงมุมหนึ่งแล้ว ลักษณะท่าทางของทั้งสองคนเฉกเช่นเดียวกับชาวบ้านบนโลกมนุษย์ มิได้ให้ความรู้สึกแปลกแยกแม้แต่น้อย

พอเสี้ยวเออร์ซอร์ของร้านหักทลายพวกเขาแล้ว ก็รีบไปทำงานของตนต่อ

กลุ่มคนที่เดินเข้า ๆ ออก ๆ หอหงส์เยือนนั้นไม่น้อย โต๊ะแต่ละตัวมีคนนั่งเต็มแทบทุกโต๊ะ แต่กลับไม่มีเสียงสนทนาดังอีกที่กึกเหนือคาด ดูจากบรรยากาศคึกคักตรงหน้านี้แล้ว กิจการของหอหงส์เยือนนั้นนับว่าไม่เลวเลยจริงๆ

“แม่แม่จะกินอันใด” หลงอวี้เหลือบตาขึ้นถามยายเมิ่งที่กำลังต้มน้ำชา
“ไม่กินเนื้อสัตว์ นอกนั้นได้หมด” นางเอ่ยเรียบ ๆ
“ผู้น้อยทราบแล้ว” หลงอวี้โบกมือเรียกเสี่ยวเอ๋อร์ของร้านเพื่อสั่ง

อาหาร

ขณะเดียวกันที่แดนนรก ภายในห้องยาของศาลายายเมิ่ง

“แปลกจริง...อยู่ที่ใดกันแน่” หมิงเหยากำกมกาย มองหาของภายใน
ห้องยาของศาลายายเมิ่ง

ตู้ไม้ตั้งอยู่รอบด้าน ภายในตู้แต่ละใบมีขวดวางเรียงรายเป็นแถว
หมิงเหยาดูทางฝั่งนั้นเสร็จ แล้วเดินมาทางนี้อีก ก็ยังหาขวดยาที่ราชีนี
แดนนรกต้องการไม่พบอยู่ดี

“ชายหน้าจริง อุตส่าห์คุยโวกับเสด็จแม่ไว้ว่าข้าคุ้นเคยกับยายเมิ่งดี
อีกประเดี๋ยวถ้าหาของที่เสด็จแม่ต้องการไม่พบ จะทำเช่นไรดี ไม่รู้ว่า
ท่านยายจะกลับมาเมื่อไร...”

หมิงเหยากัดริมฝีปากด้วยความหงุดหงิด เดินวนไปวนมาในห้อง ด้วย
หวังว่าสมองตนเองจะใช้การได้บ้าง พยายามเค้นสมองคิดโดยด่วนว่ายายเมิ่ง
เก็บขวดกระเบื้องเคลือบสีชาวดลายดอกไม้ขวดนั้นไว้ที่ใด

เนื่องด้วยขบคิดจนตกอยู่ในภวังค์ หมิงเหยาจึงมีทันสังเกตเห็นว่า
ตนเองค่อย ๆ เข้าใกล้ตู้ลิ้นชักเล็ก ๆ ที่อยู่อีกด้านหนึ่ง รอจนนางได้สติก็ตะ
มันเข้าอย่างจังเสียแล้ว

ลิ้นชักของตู้ที่ปิดไม่สนิทจึงเปิดออก สิ่งของภายในร่วงลงมา เสียง
ขวดกระเบื้องเคลือบหล่นแตกดังขึ้นทันใด ขณะที่ขวดหล่นกระแทกพื้นจน
แตกละเอียดคล้ายมีบางสิ่งลอยออกมาด้วย ทว่าก็เหมือนเป็นเพียงความรู้สึก
ลวงเท่านั้น

หมิงเหยามิทันสังเกต เพราะความเจ็บปวดจากเล็บเท้าพุ่งสู่หัวใจ
ทำเอานางน้ำตาคลอ เจ็บจนตัวอ

“อู๋ เจ็บ!” หมิงเหยานั่งลงกับพื้นทันที ถอดรองเท้าผ้าปักออกแล้ว

สำรวจแผลของตนเอง

นิ้วหัวแม่เท้าบวมแดง มีรอยฟกช้ำเล็กน้อย

“เจ็บ...” นางร้องให้สะอึกสะอื้นลักพัก จากนั้นเหลียวมอรอบด้าน
หาว่ายารักษาแผลเก็บไว้ในตู้ใบใด

ครั้นมองรอบหนึ่ง สายตาทานงพลันหยุดนิ่งที่พื้นตรงหน้า

เศษขวดกระเบื้องเคลือบกอนั้น

จับกัน...

“ท่าจะไม่ดี” ลีคำนี้พลันผุดขึ้นในใจหึงเหยา สมองนางว่างเปล่า
กลืนน้ำลายอีกหนึ่งเพราะเคียด จ้องเศษกระเบื้องเคลือบสีเขียวตรงหน้า
อย่างงงงัน

นางรู้จักขวดใบนี้

นี่คือขวดกระเบื้องเคลือบที่บรรจุน้ำยาแก้พิษของท่านยาย
เนื่องด้วยท่านยายเป็นเทพแห่งแดนนรกและเป็นผู้ควบคุมความทรงจำ
ของดวงวิญญาณที่จะเข้าสู่สังสารวัฏ หากมีอารมณ์ความรู้สึกมากเกินไป
อาจใจอ่อนต่อคำขอร้องของดวงวิญญาณเหล่านั้นแล้วไม่ทำให้พวกเขาตื่นน้ำแกง
ลิมชาติ ซึ่งจะทำให้เสียระเบียบของกฎเหล็กแห่งวังนรกนี้ได้

ไม่ว่าจะกล่าวในแง่มุมใดล้วนมิใช่เรื่องดีทั้งสิ้น

ด้วยเหตุนี้ยามที่จักรพรรดิสวรรค์มีราชโองการแต่งตั้งท่านยายเป็นเทพ
แห่งแดนนรก จึงผนึกอารมณ์ทั้งเจ็ดและความปรารถนาทั้งหกของยายเมิ่งไป
พร้อมกัน ฉะนั้นแล้วท่านยายสมควรเป็นผู้ที่มีอารมณ์ความรู้สึกเบาบางที่สุด
ในบรรดาเทพทั้งปวง

ยามนี้ขวดกระเบื้องเคลือบเจ็ดขวดแตกห้าขวดเหลือเพียงสองขวด...

“ແ່แล้ว แล้วนี่จะจัดการอย่างไรดีเล่า...” ยิงคิดยิงแ่ พอดคิดถึง
ผลลัพธ์สุดท้าย หึงเหยาก็ก็นึกจะร้องไห้แล้ว

จะให้ไปมอบตัวสารภาพผิดกับเสด็จแม่ก็คงไม่ได้กระมัง

ถึงสารภาพผิดแล้ว เสด็จแม่หรือเสด็จพ่อจะมีวิธีแก้ไขหรือ

หึงเหยาหนึ่งอิงบนพื้น สะกดความว่าุ่นใจไว้ สมองคิดวนไปมา หาก

กลับไปซึ่งหนทาง มุ่นคิ้วโก่งงามด้วยความซัดเคื่อง

“เวทเรียกวิญญาณจะใช้ได้หรือไม่หนอ” ความคิดพิสดารมีรู้มาจาก
ที่ใด หมิงเหยาพิมพ์ ลังเลครู่หนึ่ง ก่อนทำมือมุทะซัซซ้อน ปากบิรกรรม
คาถา

ทันใดนั้น ลมประหลาดระลอกหนึ่งพร้อมกับกลิ่นอายแห่งความตาย
เข้มข้นพัดมา หอบทุกสิ่งเบื้องหน้าหมิงเหยาจนว่างเปล่าไร้สิ่งใด ทว่าลม
ที่พัดโหมกะทันหันนั้นได้กวาดขวดกระเบื้องอีกสองขวดที่เหลือหล่นลงมา
แตกด้วย

เช่นนี้ขวดทั้งเจ็ดจึงแตกหมด

ยิ่งแยกว่าเดิม

“...” หมิงเหยาตกตะลึงพริ้งเพริด มองสถานการณ์ตรงหน้าแล้วรำให้
ออกมา

กดลองอ่าน

2

ณ ทอหงส์เยือน

ยายเม็งที่กำลังละเลียดกินโจ๊กหยกเขียวพล้นชะงัก ความผิดปกติที่เกิดขึ้นกะทันหันทำนางมุ่นคิ้ว กระนั้นกลับมิรู้ว่าเกิดอันใดขึ้น

หลงอวีที่นั่งตรงข้ามสังเกตเห็นความผิดปกติของนาง จึงเหลือบตาขึ้นถามเสียงเรียบ “เป็นอันใดหรือ”

ยายเม็งมิได้ตอบเขาทันที นิ้วมือเหยี่ยว่นจรดนับจับยาม ลักพักนางพลันขมวดคิ้วมุ่น

“แตกแล้ว...” นางพึมพำเสียงเบา

“แตกแล้วรี สิ่งใดแตกหรือ” หลงอวีไม่เข้าใจ ถามออกเสียง

“อืม ไม่ร้ายแรงอันใด รัชทายาท กินมือนี่เสร็จ พวกเราต้องไปกันได้แล้ว” แม้รู้ว่าเจ็ดอารมณ์หกประการหาหนาคืนสู่ร่างตนแล้ว กระนั้นยายเม็งก็ยังคงมีสีหน้าทำที่เยือกเย็น

ประหนึ่งว่านั่นเป็นเพียงอากาศที่ลอยออกจากชวดเท่านั้น มิได้สลักสำคัญแต่อย่างใด

“อืม” รู้ว่านางไม่อยากพูดมาก หลงอวีเองก็ไม่ถาม กินอาหารของตนเงียบ ๆ

ถึงแม้เป็นใบหน้าธรรมดาของมนุษย์ปุถุชน หากแต่เมื่อแสงตะวันสีทองทาบทอดต้องร่างเขา กลับแผ่บรรยากาศสูงศักดิ์อย่างน่าประหลาด

แม้กระทั่งรูปลักษณ์ภายนอกที่แสนธรรมดาที่ยังปิดบังไว้ไม่อยู่

ทั้งเย็นชาและสูงส่ง

เปลือกนอกสามัญนั้นคือสิ่งที่คนบนโลกมนุษย์เห็น ทว่าในสายตานาง
ไบหน้าเขายังคงหล่อเหลาดังเดิม

ยายเม็งลอบมองประเมินโดยมิให้มีพิรุณ บุรุษตรงหน้าที่ทำให้องค์หญิง
ทั้งสองแห่งวังนครทั้งรักทั้งเลื่อมใสอย่างลึกซึ้งผู้นี้มีมิติที่ใดกันแน่ ไฉนถึงทำให้
พวกนางหลงใหลถึงเพียงนี้

“รัชทายาท ข้าผู้เฒ่าขอละลาบละล้าง อยากรู้อเรื่องหนึ่ง” เพราะ
คิดนับร้อยตลบก็มีได้คำตอบ ขณะเดียวกันจะได้ถือโอกาสช่วยเด็กสาว
ทั้งสองด้วย ด้วยเหตุนี้ ยายเม็งจึงเลือกที่จะออกปากถาม

ในเมื่อผู้เฒ่าจันทรบอกว่าความลับสวรรค์มีอาจแพร่พราย เช่นนั้น
หากคอยยุคอยกระตุ้นอยู่ข้างๆ ไม่แน่อาจจะเกิดผลก็เป็นได้

“แม่เฒ่าเชิญถามได้เลย มิต้องเรียกข้าอย่างเป็นทางการนั้ เรียก
หลงอวีก็พอ” ไบหน้าเขางามหล่อเหลา ดวงตาสีกล้ำเสมือนดังสลักด้วยมิต
มิปาน ทว่าเจือความเฉยชาอยู่เลือนรางเช่นกัน ช่วงขณะหนึ่งพลันรู้สึกว่
คนตรงหน้านี้จับต้นชนปลายไม่ถูกประหนึ่งหลงอยู่ในหมอก

“ข้าผู้เฒ่าเคยเปิดโอกาสให้ท่านกับองค์หญิงแก้เดินทางมาด้วยกันตาม
ลำพัง ไยท่านถึงปฏิเสธโอกาสอันดีนี้ ปฏิเสธหญิงงาม แล้วเลือกยายเฒ่า
อย่างข้าที่ซวาลทุกวันเล่า”

หลงอวีเงยไปครู่หนึ่ง สักพักจึงตอบกลับว่า “มิได้รู้สึกไปเองจริงๆ
สินะ...” เมื่อข้อสันนิษฐานได้รับการยืนยันโดยมิได้ตั้งใจ เขาพลอยยิ้มบาง
โดยไม่รู้ตัว เผยความอ่อนโยนเพียงพริบตาที่เลื่อนหาย

“หืม” ยายเม็งไม่เข้าใจ กำลังรอคำตอบของเขา รอยยิ้มอ่อนโยน
ของเขาแวบผ่านทางตาไป ประหนึ่งนางตาหลอนเห็นไปเอง

“ผู้น้อยไม่สนใจองค์หญิงรองหรือองค์หญิงแก้ แม่เฒ่าไม่ต้องลำบาก”
ลุ่มเสียงอ่อนโยนราบเรียบ ทว่าน้ำเสียงเจือเย็นชาของเขากลับไม่ชวนให้รู้สึก
ว่าไร้มารยาทแต่อย่างใด

“เพราะท่านมีคนที่ในใจหรือ” แพบมิได้คิดไตร่ตรอง ยายเม็งถามตรงๆ
 พรินดาที่ปลั่งปากออกมานั้น ทั้งนางและหลงอวีต่างนิ่งอึ้ง

หลงอวีไม่เก็บมาใส่ใจ คาดเดาว่ายายเม็งถามเพื่อองค์หญิงสององค์
 นั้น เพราะจากท่าทีของนางที่มีต่อพวกนาง นางคือผู้ใหญ่คนหนึ่งที่รักและ
 เอาใจใส่ผู้เยาว์อย่างมาก

“ใช่” วาจานี้เป็นคำตอบที่ตรงไปตรงมาเหนือความคาดหมาย

“เช่นนั้นพอจะบอกให้ข้าผู้เฒ่าทราบได้หรือไม่ว่าเป็นเทพธิดาองค์ใด”
 อาจเพราะคิดคาดเดาในใจไว้ก่อนแล้ว ยามได้ยินคำตอบนี้ จึงมิได้ประหลาดใจ
 มากนัก

เพียงแต่มีส่วนที่รู้สึกแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูกเช่นกัน

ด้วยรูปโฉมของเขา หากมีเทพธิดาที่ชอบพอกัน ไม่มีเหตุผลใดที่
 องค์หญิงรองกับองค์หญิงเก้าย่างจะไม่รู้ อีกอย่าง เขาไม่มีทางไม่ประกาศเรื่อง
 คนในดวงใจต่อสาธารณชนจึงจะถูก

หลงอวียิ้มเจื่อนอย่างอดมิได้ “แม่เฒ่า นางมิใช่เทพ นาง...เป็น
 มนุษย์”

“มนุษย์รี” ยายเม็งตะลึงงัน พลันไม่รู้จะเอ่ยคำใดเสียแล้ว

เพราะสีหน้าของเขาเจือความโศกเศร้าอย่างลึกซึ้งปานนั้น

นางคิดว่าเขาเองก็คงรู้ว่า พวกเขากับมนุษย์นั้นคือโลกสองใบซึ่งแตกต่างกัน
 กันสิ้นเชิง ความรักที่ซัดต่อครรลองสวรรค์ย่อมไม่มีผลลัพธ์ที่ดี

แม้โหดร้าย แต่ก็เป็นชะตากรรมที่มีอาจเปลี่ยนแปลงได้เช่นกัน

“ใช่ กล่าวตามตรง ผู้น้อยมาโลกมนุษย์คราวนี้ ก็เพื่อจะมาหานาง”
 หลังขจัดความหม่นหมองห่อเหี่ยวในใจแล้ว สีหน้าหลงอวีกลับมาราบเรียบ
 ไร้คลื่นอารมณ์ดังเดิม

ยายเม็งหลุบตาลงเล็กน้อย คล้ายครุ่นคิดบางอย่าง “เช่นนั้นหลัง
 หาพบแล้ว ท่านวางแผนจะทำเช่นไรต่อไป”

หลงอวีเจียบไป มิได้กล่าววจาอยู่นาน

ยายเม็งเองก็ไม่เร่งเร้า เฝ้ารออย่างอดทน

“วางแผน...ยังจะวางแผนอันใดได้อีก” แม้อัลลัยพิมพำเสียงต่ำเบา หากแต่ทุกคำทูกวจิล้วนเข้าหูนางทั้งสิ้น
บุรุษผู้นี้มิได้เฝ้าหาไว้ความรู้สึกแปลกเช่นรูปลักษณะภายนอก เป็นครั้งแรกที่ยายเมิ่งเกิดความรู้สึกในใจ
ความห่วงใยนี้มีให้แต่เขา

ณ ศาลายายเมิ่ง

เมื่อลงต้นกล้าของพืชสมุนไพรที่นำมาจากโลกมนุษย์เสร็จ ยายเมิ่ง กำลังเคี้ยวหน้าแกงซึ่งจะให้ดวงวิญญาณที่จะไปเกิดใหม่เหล่านั้นดื่มพุงนี้

ขณะถือกระบวยคนหน้าแกงในหม้ออย่างนุ่มนวลเชิงซำ ยายเมิ่งนึกถึง คำพูดของหลงอวี๋ยามอยู่ที่หอหงส์เยียนเมื่อวานโดยไม่รู้ตัว สิ่งที่ใจคิดคือ จะต้องไม่ให้หมิงเยว่กับหมิงเหยาข้องแหวะกับหลงอวี๋อีก

ตามต้อพั่วพันอยู่ตลอดแล้วจะได้อันใดขึ้นมาเล่า

ความรักลึกซึ้งของเขามอบให้หญิงสาวชาวมมนุษย์ผู้นั้นแล้ว ขึ้นยึดมั่น ดันทุรังต่อไป สุดท้ายอาจเหลือเพียงจุดจบที่ยากจะรับไหวก็เป็นได้...

“ท่านยาย...” หน้าประตูเรือน ตรีชะเล็ก ๆ ตรีชะหนึ่งยื่นเข้ามา ปิ่นดอกไม้บนมวยผมแกว่งไกวส่องแสงระยิบระยับ สะท้อนสีหน้าคน

ยายเมิ่งชำเลืองมองอย่างเฉยเมยปราดหนึ่ง ประจุกเกล็ดน้ำค้างแข็งตัว “หาพบแล้วหรือ”

ดวงหน้าดงามของหมิงเหยาปรากฏความขลาดกลัว นัยน์ตาจ้ำน้ำ ไส้กระจ่างมองจ้อง พิมพำเสียงค่อยดูน่าสงสาร “หาพบแล้ว...” ยากร้องให้ จริงๆ! ของที่เมื่อวานนางหาอยู่ครั้งก่อนวัน มิหน้าซำเพราะมันแล้วนางไม่ทัน ระวัง ทำขวดกระเบื้องเคลือบของท่านยายเมิ่งแตกแตก กลับกลายเป็นว่า ของที่หาวางอยู่บนตู้ที่นางเห็นตั้งแต่แรกเริ่มเสียนี้

สวรรคต ตาคู่นี้ของนางเป็นอันใดไปแล้ว ถึงได้มองพลาดไป...

“ท่านพบมันที่ใด” ยายเมิ่งมิได้มองนาง เอ่ยปากถามพลางกวนหน้าแกง ยาสีดำข้นคลักหม้อนั้นต่อ คำถามนี้จิตใจดำหมิงเหยาเข้าอย่างจัง!

หมิงเหยา น้ำตาคลอกัดริมฝีปาก น้ำเสียงยังคงเคร่งขรึมร้อยนำส่งสาร
กล่าวเนิบช้าว่า “อยู่บนตูดตรงมุมขวาใกล้ประตู...”

“เช่นนั้นท่านเดินหาถึงที่ใด” ยายเหมิงถามอีก แม้สัมผัสเสียงราบเรียบ
แต่กลับทำให้ผู้ฟังคาดเดาความคิดอ่านมิได้อย่างน่าประหลาด

และเป็นอีกครั้ง หมิงเหยาอดทนต่อการถูกปฏิบัติอย่างโหดร้ายมิต่าง
อันใดกับการตัดมือตัดเท้า ตอบว่า “ตู้เตี้ยทางซ้ายที่อยู่มุมลึกสุดในห้อง...
ท่านยาย เหยาเอ๋อร์ไม่ได้ตั้งใจจริง ๆ ท่านเชื่อเหยาเอ๋อร์นะเจ้าคะ” ว่าแล้วนาง
ก็อดรนทนไม่ไหวอีก ก้าวขึ้นไปจับชายแขนเสื้อกว้างของยายเหมิง ใบหน้างาม
อ่อนหวานนั้นเต็มไปด้วยน้ำตา

ยายเหมิงวางกระบวย มองนางปราดหนึ่ง “ขำมิได้โทษท่าน ไม่ต้อง
รำให้” จากนั้นล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดน้ำตาที่ไหลลงมาโดยไม่รู้สึกตัวให้นาง

“ท่านยาย!” เมื่อได้ฟังวาจาประโยคนี้ของยายเหมิง หัวใจที่บีบรัดแน่น
ของนางกว่าครึ่งผ่อนคลายลงในที่สุด ด้วยความซาบซึ้ง หมิงเหยาโผล่เข้าหา
ยายเหมิงจึงตบหลังนางในอ้อมกอดเบา ๆ

“โฉนถึงไม่รอข้ากลับมาก่อน ดูลิ ขวดแตกไม่สำคัญ ยามนี้ทำเอา
ขาเจ็บแล้ว ท่านเดินเดินไม่สะดวกหลายวันแน่” แม้กังวล ทว่าดวงหน้า
งามประณีตของยายเหมิงกลับไร้อารมณ์ ยังคงเฉยชาเหมือนเช่นเคย

หมิงเหยาฟังความนัยในวาจาที่ออกจิงที่สุดจุมุก พยายามระงับ
ความคิดที่อยากร้องไห้ “เหยาเอ๋อร์ไม่รู้ว่าท่านยายจะกลับมาเมื่อใดนี่เจ้าคะ...”
การที่ยายเหมิงไม่ตำหนินาง มีหน้าซำยังห้วงบาดแผลของนาง ยิ่งทำให้นางทำตัว
ไม่ถูกรู้สึกละอายใจระคนหวั่นกลัว

“ใส่ยาหรือยัง”

“ใส่แล้วเจ้าคะ” หมิงเหยาเห็นว่านางถามถึงอาการบาดเจ็บที่ขาของตน
จึงตอบพร้อมทำท่าทางชวนให้คนเอ็นดู “ท่านยาย ชะ...ขวดใบนั้นแตกแล้ว...
อารมณ์ทั้งเจ็ดและความปรารถนาทั้งหกของท่านก็จะหวนคืนสู่ร่าง เช่นนี้
จะทำเช่นไรดี มีวิธีแก้ไขหรือไม่เจ้าคะ”

สิ่งที่ในใจนางกังวลมากที่สุดยังคงเป็นเรื่องนี้

ยายเหม็งอมยิ้มทันใด รอยยิ้มน้อยๆ ที่ประดับตรงมุมปากนั้นทำให้หมิงเหยาหนึ่งอึ้ง “ไม่เป็นไร เรื่องนี้ข้าค่อยรายงานเบื้องบนอีกที ดูว่ามีวิธีหรือไม่...เขาเป็นว่าข้าจะจัดการเอง ท่านไม่ต้องใส่ใจ”

จริงหรือ...หมิงเหยาครุ่นคิดอย่างไม่ใคร่สบายใจอยู่บ้าง รู้สึกได้ถึงความคิดตกใจบางอย่าง แต่กลับมิได้ขบคิดอย่างละเอียดอีก ผืนกอดชมความรู้สึกประหลาดนั้นไว้ลึกๆ ในใจ

“ก็ได้ เช่นนั้นหากท่านยายต้องการให้เหยาเอ๋อร์ช่วย ต้องบอกนะ เจ้าคะ! เรื่องนี้เหยาเอ๋อร์เป็นคนก่อ มิอาจปล่อยให้ท่านยายต้องลำบากกายลำบากใจ...”

“อืม” ยายเหม็งพยักหน้า “เอาละ ท่านเองก็รีบกลับไปเถิด”

“เจ้าคะ ถ้าเช่นนั้นเหยาเอ๋อร์กลับก่อนนะเจ้าคะ”

“อืม”

จากนั้นหมิงเหยาถอยออกไปนอกห้อง วาดมือร้ายคาถา ชั่วพริบตา นางก็หายวับไปในม่านหมอก

รอกจนกระทั่งนางไปแล้ว ยายเหม็งจึงจุกคิดขึ้นทันใดว่าตนลืมบอกนางเรื่องที่หลงอวีมีคนอื่นในดวงใจแล้ว

ได้แต่รอพบกันคราวหน้าแล้วค่อยบอก

ครั้นมองไปทางประตู เห็นแปลงดอกไม้แปลงหนึ่งของนางอยู่ใต้แสงตะวันยามใกล้ลับฟ้า แสงสีทองอร่ามจุดอารมณ์ความรู้สึกไร้ที่มาที่ไปขึ้นมาในใจนาง

หลังจากนั้น นางคิดถึงคำพูดที่หลงอวีกล่าวกับนางหลังการสนทนาปราศรัยนั้น

พลันถอนหายใจอย่างไร้สาเหตุ

น้ำพุเหลืองเป็นสีตะวันอัสดงมิเคยเปลี่ยนแปลงมาแรมปี สีแดงเพลิงผืนใหญ่ทอดยาวตลอดสองฟากฝั่งของทางน้ำพุเหลือง น้ำในธาราสิมเลื่อนไหลเอื่อยแต่แก้มด้วยวงที่ไล่เฉดสีเข้มไปอ่อน แม้ไม่เห็นแสงอรุณ แต่น้ำใสทอประกาย

ระยิบระยับ

สะพานอนิจจังเหนือธาราลีมนั้นแต่ละวันล้วนมีดวงวิญญูณเดินข้ามผ่านมากมายนับไม่ถ้วน เหล่าดวงวิญญูณต้องตีมน้ำแกงลีมนชาติลบลี้นความทรงจำ ก่อนเดินสู่วิญญูณสารที่ละก้าว ๆ

บนคิลาสามชาติริมธาราลีมนั้นมีอักษรแดงขนาดใหญ่ว่า “พันห้วงทุกข์ในเร็ววัน” และมีสีอื่นแซมอยู่มีชาติ เนื่องด้วยดวงวิญญูณจากโลกมนุษย์นั้นมิรู้ไปได้ยินข่าวลือจากที่ใด จึงหลงคิดว่าขอเพียงเขียนชื่อสกุลลงบนคิลาสามชาติเช่นนี้ จะสามารถผูกวาสนาสามชาติได้

ครองคู่ทุกภพ บรรจบกันทุกชาติ

ดวงวิญญูณที่ผู้ควมวิญญูณจะพาไปเกิดได้ตีมน้ำแกงลีมนชาติเรียบร้อยแล้ว ทั้งหมดเดินไปอีกด้านหนึ่งของสะพานอนิจจัง ยายเม็งมีเวลาว่างช่วงหนึ่งยืนอยู่หน้าคิลาสามชาติพลางมองตัวหนังสือสีดำที่ค่อย ๆ ปิดทับตัวอักษร “พันห้วงทุกข์ในเร็ววัน” นั้นเป็นชื่อคนมากมายนับไม่ถ้วน มองไม่หมดไม่สิ้นเขียนติดกันเป็นคู่ ๆ

ยายเม็งมุ่นคิ้ว ยืนมือพลางโศจรพลงกลางฝ่ามือ ค่อย ๆ ลูบคิลาสามชาติซ้ำ ๆ จุดที่มือนางไปถึง ชื่อเหล่านั้นล้วนค่อย ๆ หายไปที่ละชื่อ มีเหลือร่องรอยได้อีก

กลับมีชื่อสองชื่อไม่ยอมลบเลือน

เกิดอันใดขึ้น ยายเม็งสงสัย ลองลบอีกครั้ง แต่ก็ยังคงลบชื่อนั้นไม่ได้อยู่ดี

นางจึงทำได้เพียงเพ่งดูชื่อสองคนนั้น

ตัวนอวี

เถาจั่วหวา

“ไยจึงมีความคิดยึดติดลึกซึ้งถึงเพียงนี้...” ยายเม็งขมวดคิ้ว ขณะคิดจะใช้วิธีอื่นลบออก ไบหน้าของหลงอวีพลันวาบเข้ามาในสมองนาง นางจึงหยุดการกระทำ

ช่างเถิด ปล่อยให้ก่อนแล้วกัน รอดูว่าสองชื่อนี้จะเปลี่ยนแปลงโชคชะตา

ที่เบื้องบนลิขิตไว้ได้อย่างไรก็แล้วกัน

“แม่เฒ่า” กระแสเสียงเยือกเย็นน่าฟังดังมาจากด้านหลังนางออกไปทางเข็มนาฬิกาน้อย ยายเมิ่งชะงักงัน ก่อนหมุนตัวกลับไป พบว่าเป็นหลงอวี ที่ยืนอยู่

“ท่าน...” เดิมคิดจะถามว่าท่านมาได้อย่างไร ฉับพลันนางนึกขึ้นได้ว่า เขาจะมาเอายา เพราะเขาเองก็สมควรจะไปโลกมนุษย์ได้แล้ว

ครั้นตระหนักถึงจุดนี้ นางเปลี่ยนเรื่อง กล่าวกับเขาว่า “ตามข้ามาซิ” ยายเมิ่งกำชับผู้คุมวิญญาณที่เฝ้าสะพานอนิจจังเล็กน้อย แล้วเดินนำหลงอวีไปยังเรือนยายเมิ่ง

ความจริงเรือนยายเมิ่งอยู่ไม่ไกลจากสะพานอนิจจังนัก ราชาแดนนรกเห็นใจที่ยายเมิ่งปรากฏรูปลักษณะหญิงชราให้ผู้อื่นเห็นมานานปี ด้วยกลัวว่าสภาพหญิงชราทำางเหนื่อยล้า ลำบากกาย จึงสร้างเรือนพักให้นางไม่ไกลจากศาลายายเมิ่ง

เรือนยายเมิ่งซึ่งตั้งอยู่ ณ มุมหนึ่งในแดนนรกกับสวนตรงสะพานอนิจจังนั้นแท้จริงคือที่เดียวกัน เพียงแต่เพื่อตบตาผู้คนจึงลงค้ายกลงกตได้ให้คนหาทิศทางไปไม่ถูก มีเพียงผู้ที่คุ้นชินเส้นทางเท่านั้นจึงจะรู้ตำแหน่งของมัน

อันที่จริงทางเข้าก็อยู่ไม่ไกลจากสะพานอนิจจัง

“แม่เฒ่า ลือกันว่าท่านปลุกสมุนไพรมะพร้าวที่ใช้ปรุง ‘น้ำแกงลิ้มชาติ’ ด้วยตนเองหรือ”

พี่ก่าวหลงอวีมันคง เดินอยู่ข้างกายยายเมิ่ง ระหว่างเดิน เขาจับฐู๋ได้ถึงท่วงท่าสูงศักดิ์เคร่งครัด ลุ่มลึก และสง่างามอย่างง่ายดาย

ยายเมิ่งมิได้หยุดเดิน กลับลอบตกใจด้วยความคาดไม่ถึง “ใช่แล้ว ข้าผู้เฒ่าปลุกสมุนไพรมะพรอชนั้นจริง”

“เช่นนั้นผู้น้อยขอล่วงเกินแล้ว แม่เฒ่าพอจะเด็ดให้ผู้น้อยสักต้นได้หรือไม่”

มีรูตั้งแต่เมื่อใด ทั้งสองต่างหยุดเดิน ยืนอยู่หน้าประตูเรือนยายเม็งพอดี

กาลเวลาค่อยๆ หายดิ่งนับพลัน ทั้งสองไม่เอ่ยคำใดชั่วขณะหนึ่ง แสงสุริยอัสดงของน้ำพุเหลืองทาบทอร่างของทั้งสอง ทอดเงายาวออกไป หลงอวีมองยายเม็งที่อยู่เบื้องหน้า พลันรู้สึกงุนงงว่าตัวนางที่ตาเห็นเปลี่ยนไปไม่ใคร่จะเหมือนเดิม

อากัปกริยาค่อยๆ ดรอมนิ่ง ดวงหน้างามหมดจดตลอดจนเรือนร่างเพรียวบางดูล่องลอยและเลื่อนรางคล้ายเงาติดตา ไม่ชัดเจนอย่างยิ่ง

“แม่เฒ่า” เพราะเงียบนานเกินไป หลงอวีจึงอดถามมิได้ อยากรู้ว่านางคิดจะทำเช่นไร

“ท่านรู้สรรพคุณของสมุนไพรชนิดนั้นหรือไม่” ยายเม็งอับจนวาทะครู่ใหญ่กว่าจะถามเขา

หลงอวีนิ่งไปสักพัก ค่อยตอบเนิบๆ “รู้”

“เช่นนั้นท่านคิดจะเตรียมไว้เพื่อป้องกันอันตราย” แวตตายายเม็งเย็นชาขึ้นมากะทันหัน

หลงอวีมีรูว่าตนคิดไปเองหรือไม่ เพราะลั่วนกล่าวกันว่ายายเม็งนั้นเป็นเทพผู้มีอารมณ์ความรู้สึกเบาบางที่สุด

“หลงอวี ชะตาชีวิตของมนุษย์ล้วนถูกกำหนดไว้แล้ว เกิดตายฟ้าลิขิต ท่านอย่าได้กระทำเรื่องผิดมหันต์เพราะงมงายในรักเลย”

“เม็งพอทั้ง” เป็นยาสมุนไพรซึ่งมีเพียงยายเม็งเท่านั้นที่ปลูกได้ สรรพคุณของมันช่วยให้มนุษย์ตายแล้วฟื้นคืน ทว่าราคาค่างวดที่ต้องจ่ายคือลิ้มลิ้นเรื่องราวในกาลก่อน แม้แตกต่างกับน้ำแกงลิ้มชาติที่สะพานอนิจจังในแดนนรก แต่ก็ให้ผลเหมือนกัน

ในโลกนี้มีเพียงสองแห่งที่มี หนึ่งคือเรือนยายเม็ง สองคือโลกมนุษย์ ทว่าเป็นที่ใดในโลกมนุษย์กลับมีมีผู้ใดล่วงรู้ เพียงเล่าขานเป็นตำนานเรื่องหนึ่งเท่านั้น

หลงอวีได้ฟังแล้วมิได้แย้งกลับทันที มั่นคิ้วเพราะยายเมิ่งเดาความคิด
ตบถูกต้อ ความรู้สึกแปลกๆ พลันผุดขึ้นมาในใจ

“แม่เฒ่า ท่านทำใจมองคนที่ท่านรักลึกซึ้งตายไปต่อหน้าต่อตาได้
จริงหรือ”

ยายเมิ่งถอนใจ “หลงอวี ข้ามิได้หมายความว่าเช่นนั้น”

“จะไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นได้อย่างไร แม่เฒ่า หากท่านยอมจำนน
ต่อชะตากรรมที่สวรรค์ลิขิต แล้วเหตุใดต้องปลุกสมุนไพโรชนิดนี้ที่ทำให้มนุษย์
มีเศษเสี้ยวความหวังที่จะได้มีชีวิตอยู่ต่อ” ดวงตาลึกล้ำของหลงอวีจ้อง
มองนาง น้ำเสียงคล้ายเย็นชา แต่มิได้ชวนให้รู้สึกไม่สบายใจ แม้พูดเช่นนั้น
พอลออกจากปากเขากลับไม่ทำให้ผู้ฟังโกรธแต่อย่างใด

อาจเพราะสีหน้าของเขาดูจงนสนทนที่ขนาดนั้น

“หลงอวี มิใช่ข้าไม่ยอมจำนน แต่นั่นเป็นความเมตตาของเจ้าแม่
หนี่ววา¹ หาใช่ข้า อีกอย่าง ถึงบอกว่าเป็นความเมตตา แต่ก็ต้องเป็นผู้มี
วาสนาถึงจะได้รับเช่นกัน” ยายเมิ่งเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง มิรู้วาที่ปรากฏ
ในแววตาเบาบางนั้นคือความรู้สึกเช่นไรกันแน่

“บอกว่าเป็นความเมตตา สุตท้ายก็ไม่นับว่าเป็นอยู่ดี แท้จริงแล้ว
นั่นคือความโหดเหี้ยมอย่างหนึ่งต่างหาก แม่เฒ่า” เสียงเขาราบเรียบ ทว่า
ถ้อยคำเหล่านั้นประหนึ่งเข็มแทงลงกลางใจยายเมิ่ง

นี่ไม่ถึงว่านางสามารถรับรู้ถึงความรู้สึกในใจยามที่เขากล่าวว่านางนี้ได้
โฉนจึงเศร้าเสียใจเพียงนั้น

“หากเมตตาจริง เหตุใดต้องใช้ความทรงจำแลกเปลี่ยนด้วยเล่า”
นัยน์ตาเขาที่เรียบนิ่งไว้คลื่นอารมณ์มาตลอดกลับแฝงความขมขื่น ทั้งคล้าย
เจ็บปวดมิรู้ตั้งแต่มือใด

“หลงอวี นี่ก็คือคำตอบแทน การใช้ความทรงจำแลกเปลี่ยนกับหนึ่ง

¹ เป็นเทพธิดาสวรรค์ ตามความเชื่อของชาวจีนโบราณ มีร่างกายท่อนบนเป็นหญิงสาว ท่อนล่าง
เป็นงู เป็นมารดาผู้สร้างมนุษย์ เป็นผู้พิทักษ์ปกป้องโลกใบนี้จากภัยพิบัติต่างๆ

ชีวิตนับเป็นคำตอบแทนสถานเบาแล้ว ท่านอย่าได้ไม่รู้จักรพอเลย” เสียงนาง
แหบแห้ง ให้ความรู้สึกประหนึ่งภูตผี

มีรู้ว่าถูกโหนมน้าวแล้วหรือไม่อยากพูดให้มากความ หลงอวี้เจ็บไป
พักใหญ่มิได้กล่าววาจา เพียงมองนางนิ่งๆ เท่านั้น

ยายเม็งพูดไม่ออก

ต่างคนต่างมองเจียบๆ เนินนาน

ศาลาจันทร์คล้อย

นับแต่ด้ายแดงพันผูกระหว่างหลงอวี้กับยายเม็งครั้งก่อน ผู้เฒ่าจันทร์
ท่าทิววิถีทางแล้วก็ยังแก้ปมมิได้ สุดท้ายจึงคิดวิธีรับมือได้วิธีหนึ่ง

หากมีอาจแก้ด้ายแดงได้ เช่นนั้นก็ปล่อยให้เป็นไปตามด้ายแดง ทำให้
พวกเขาทั้งสองได้อยู่ด้วยกันตามครรลองที่สมควรจะเป็นก็สิ้นเรื่อง

ด้วยเหตุนี้ เพื่อเทพทั้งสองที่แทบไม่มีโอกาสเกี่ยวข้องกัน ผู้เฒ่า
จันทร์จึงพยายามสร้างโอกาส และนับแต่วันนั้น บางครั้งบางคราวก็จะเฝ้ามอง
การกระทำของทั้งสองผ่านคันท้องภายในศาลาจันทร์คล้อย

ประจวบเหมาะที่ภาพสะท้อนในคันท้องหยุดที่ภาพทั้งสองประจันหน้า
กันเนินนาน เจียบงันไว้ว่าจา

ผู้เฒ่าจันทร์อรยาร้องให้

“แม่เฒ่า...รัชทายาท...พูดสิ...” ตาเล็กเป็นขีดที่แทบมองไม่เห็นลูกตาดำ
ยิ่งหย็ลง เกือบมองไม่เห็นว่าดวงตาอยู่ที่ใด เห็นเพียงคิ้วยาวขาวขมวดมุ่น
จนหว่างคิ้วนั้นเป็นร่อง

เขาสงสัยว่าเขาจะถูกคนเล่นงานเข้าให้แล้ว...

ลมหอบนั้นพัดมาอย่างน่าประหลาด เรื่องด้ายแดงก็บังเอิญเพียงนั้น
ผูกผู้ใดไม่ผูก กลับวันจะเลือกจับคู่สองคนนี้ได้...

คนหนึ่งเป็นเทพแห่งแดนนรกที่ประจำอยู่น้ำพุเหลืองมาช้านานอย่าง
ยายเม็ง อีกคนคือรัชทายาทของราชามังกรแห่งทะเลบูรพาผู้มีชะตาต้องลงไป
ผจญวิบากกรรมในโลกมนุษย์...

สองคนนี่ไม่มีอันใดเกี่ยวข้องกันเลยแม้แต่หน่อย!

“ฮือ ๆ...” ผู้เฒ่าจันทร์ร้องให้สะอึกสะอื้นอย่างไร้ประโยชน์ กระนั้น
ไม่ว่าเขาจะเป็นเช่นไร คนในคันท้องทั้งสองคนไม่มีทางรับรู้เลย

ครั้นเหลือบมองคันท้องปราดหนึ่ง แล้วมองมือตนเอง ไทน์จะต้นไม้
ใบหญ้าที่สูงพะเนินกองแล้วกองเล่าไม่ไกลจากศาลาจันทร์คล้อยนั้นอีก สีหน้า
พลันหายแววคับแค้นใจ

อ้อ ไม่สิ พุดให้ถูกคือ พืชหญ้าที่กองเป็นภูเขาสูงย่อม นั่นคือพืช
สมุนไพรที่หลายวันก่อนหายไปจากแปลงดอกไม้ของเรือนยายเมิ่งอย่างไว้
ร่องรอยนั่นเอง

เพื่อให้หลงอวี๋ไปขอยาที่เรือนยายเมิ่งด้วยตนเอง เขาจึงพักเรื่องจับคู่
บุพเพสันนิวาสของชายหญิงในโลกมนุษย์ไว้ก่อน แล้วเดินทางไปยังวังมังกร
ณ ทะเลบูรพา พุดจนราชามังกรตกใจกลัวเล็กน้อย ด้วยต้องการให้หลงอวี๋
ไปเยือนเรือนยายเมิ่งด้วยตนเองสักครั้ง จากนั้นก่อนหลงอวี๋จะเดินทางไป
ก็สบโอกาสยามยายเมิ่งไม่อยู่ในเรือน จัดการถอนพืชสมุนไพรในแปลงของ
นางจนเหี้ยน...

แม้เรื่องราวจะเห็นอาการควบคุมของเขาครั้งหนึ่ง เคะระห์ดีที่สุดท้าย
แล้วก็ยังเป็นไปตามที่เขาปรารถนา เดิมคิดว่าเรื่องราวหลังจากนี้จะราบรื่น
คาดไม่ถึงว่าจะกลับกลายเป็นเช่นนี้เสียได้!

สองคนนี่เฒ่าจึงจัดการยากขนาดนี้หนอ

“อย่าทำให้ความทุ้มเทาของข้าต้องเสียเปล่านะ...” เมื่อคิดพิจารณาเรื่อง
ทั้งหมดที่ตนทำเพื่อสองคนนั้น ความเศร้าปล้นผุดขึ้นในใจอย่างอดมิได้
ผู้เฒ่าจันทร์ายกมือขึ้นเช็ดน้ำตา รู้สึกยากจะรับไหว

ที่กล่าวว่าทุ้มเหนืง มิได้เกินจริงเลยสักนิด

เพราะแม่แต่องค์หญิงเก้ เขายังวางแผนกับนางเลย! ถึงกับให้นางทำ
ขวดบรรจุเจ็ดอารมณ์หกปรารถนาของยายเมิ่งตกแตกโดยไม่เสียดาย...

หากวันใดเรื่องนี้แดงขึ้นมา ชีวิตน้อย ๆ ของเขาย่อมไม่พอชดใช้
ความผิดเป็นแน่!

ขณะจ้องคั่นน้อง ผู้เฒ่าจันทราแทบจะกลั้นหายใจยามมองความเคลื่อนไหวต่อไปของยายเมิ่ง

แม่เฒ่า ขึ้นอยู่กับเจ้าแล้ว!

แสงสุริยอัสดงทำให้เงาร่างเงียบสงบของทั้งสองยิ่งแลดูเปล่าเปลี่ยวเป็นทวี

ครุใหญ่เสียงถอนหายใจยาวเสียงหนึ่งทำลายความหม่นหมองและความเงียบสงัดชวนอึดอัดใจนี้

“หากท่านยืนยันกรานว่าต้องการ ‘เมิ่งผอทั้ง’ ก็เชื่อว่าไม่ได้เสียทีเดียว เพียงแต่ข้าผู้เฒ่ามีเงื่อนไขหนึ่ง” ด้วยทศความดีอรันของเขาไม่ไหว สุดท้ายยายเมิ่งจึงยอมโอนอ่อน

“เชิญแม่เฒ่าเข้ามาได้เลย” ภายใต้อิทธิพลของแรงขริบไม่ผ่อนคลายของหลงอวี้นั้น แท้จริงแล้วคือความปีติยินดี

“เพียงครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น อีกอย่าง ชีวิตของท่านมีอาจขอร้องเพื่อใครได้อีก ท่านยินยอมหรือไม่” ยายเมิ่งพลิกข้อมือ สมนุไพรต้นหนึ่ง ที่ให้ความรู้สึกไม่เข้าตาแม้แต่น้อยปรากฏบนฝ่ามือนาง ปลายใบของมันมีแสงสีแดงเบาบาง แผงความงามอันน่าพิศวง ต้นสมุนไพรทั้งต้นถูกห่อหุ้มด้วยแสงสว่างเรืองรอง พอเห็นได้รางๆ

“ตกลง” เสียงกล่าวคำมั่นนี้ของเขาเด็ดเดี่ยวหนักแน่นอย่างที่สุดจริงจังและตั้งใจกับเรื่องนี้

“ต้องจดจำถ้อยคำของท่านวันนี้ไว้ให้ดี” จากนั้นมือของยายเมิ่งก็พลิกอีกครั้ง สมนุไพรเข้าไปอยู่ในกล่องใบเล็กก่อนล่องไปตรงหน้าหลงอวี รอเขาเก็บไป

“ได้”

“เช่นนั้นท่านก็ไม่ต้องเข้ามาแล้ว ในกล่องยาใบนั้นล้วนมียาสมุนไพรที่ท่านต้องการทั้งหมด”

“ขอบคุณแม่เฒ่าแล้ว”

“ไม่เป็นไร แต่ท่านต้องรับปากข้า เรื่องที่ข้ามอบเมิ่งผอทั้งให้ท่านวันนี้

จะแพร่กระจายให้คนนอกภูมิได้”

“ผู้น้อยเข้าใจแล้ว” เขาพยักหน้าเป็นนัยว่าทราบแล้ว จากนั้นก็เก็บกล่องยาไว้ในอกเสื้ออย่างระมัดระวัง

“อย่างนั้นพรุ่งนี้ท่านจะเดินทางไปยังโลกมนุษย์แล้วกระมัง” นางถาม
“อืม”

เนื่องด้วยหลงอวีไปโลกมนุษย์ทีว่นี่ก็เพื่อตอบแทนบุญคุณ มิใช่ลงไปเผชิญวิบากกรรม จึงมีต้องดื่มน้ำแกงลีมาชาติที่ยายเมิ่งเคี้ยวไว้เพื่อลบความทรงจำ

และไม่จำเป็นต้องผืนภพหลังเวทของเขาเช่นกัน

“ไปโลกมนุษย์คราวนี้ มิรู้จะยากลำบากเช่นไร ระวังตัวให้มากนะ” ยายเมิ่งเอ่ยเสียงเบา นางกล่าวคำกำชับนี้ในฐานะผู้อาวุโส

ภายหลังการสนทนาที่หอหงส์เยือนครั้งนั้น ทำให้ระยะห่างระหว่างทั้งสองกระชับเข้ามาไม่น้อย ยายเมิ่งจึงหวังใยหลงอวีเสมือนอนุชนของตนด้วยเหตุนี้

เฉกเช่นเดียวกับบรรดาองค์หญิงองค์ชายที่วังนรก

“แม่เฒ่าโปรดวางใจ ผู้น้อยจะระวังตัว”

“เช่นนั้นก็ดี อย่างนั้นข้ายังมีธุระอื่นอีก ขอไม่ส่งแล้ว”

“ไม่รบกวนท่านแล้ว ผู้น้อยขอตัวก่อน” เขาประสานมือคารวะนางยกมือมุทระวายคาถา จากไปต่อหน้ายายเมิ่ง

น้ำในธรรมาลีมาลีและน้ำพุเหลืองอันกว้างใหญ่กระเพื่อมไหว เหลือเพียงยายเมิ่งยืนอยู่ตามลำพัง